

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-442/20-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, Marine Kosović Marković, predsjednice vijeća, mr. sc. Inge Vezmar Barlek i Senke Orlić-Zaninović, članica vijeća, te sudske savjetnice Dijane Bađure, u upravnom sporu tužitelja

protiv rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, klasa: UP/I-344-03/15-11/355, urbroj: 376-05-3-20-34 od 13. studenoga 2020., uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Novalje, Novalja, Trg dr. Franje Tuđmana 1, kojeg zastupa odvjetnik

radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 26. ožujka 2021.

presudio je

I.Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje dopunskog rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/15-11/355, urbroj: 376-05-3-20-34 od 13. studenoga 2020.

II.Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

III.Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi Gradu Novalji nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 60 dana od dana dostave ove presude.

IV.Ova presuda objavit će se u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika u točki I. utvrđuje se da je tužitelj

infrastrukturni operator i ima pravo puta na nerazvrstanim cestama u vlasništvu Grada Novalje, navedenim u potvrdi Ličko-senjske županije, Grada Novalje, Upravnog odjela za poslove lokalne samouprave i uprave, klasa: 701-01/18-01/01, urbroj: 2125/06-04/01-20-24 od 28. rujna 2020., koja je sastavni dio ovog rješenja, na kojim nekretninama ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta podzemne i nadzemne EKI broj: 175/17 (dalje: Elaborat), a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI, sastavni dio ovog rješenja. Točkom II. izreke rješenja utvrđuje se da je HT infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama kojim upravlja Grad Crikvenica (ispravno Grad Novalja) – pomorsko dobro u općoj uporabi, navedenim u potvrdi Ličko-senjske županije, Grada Novalje, Upravnog odjela za poslove lokalne

samouprave i uprave, klasa: 701-01/18-01/01, urbroj: 2125/06-04/01-20-25 od 28. rujna 2020., koja je sastavni dio ovog rješenja, a na kojim nekretninama ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu i koristi ih za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI. Prema točki III. izreke rješenja, količinu i vrstu EKI iz ovog rješenja čine trase kabelaške kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedenih u Elaboratu. Točkom IV. izreke rješenja utvrđuje se godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretninama iz ovog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišno-knjižnog odjela Pag ili podredno Odjelu za katastar nekretnina Pag, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima u članku 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (Narodne novine, broj 152/11., 151/14. i 95/17.). Točkom V. izreke utvrđuje se da Grad Novalja ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta iz ovog rješenja od 26. veljače 2019. Točkom VI. izreke rješenja obvezuje se u roku od 8 dana od primitka ovog rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostaviti HAKOM-u i Gradu Novalji. Točkom VII. izreke rješenja obvezuje se u roku od 10 dana od primitka ovog rješenja platiti Gradu Novalji naknadu za pravo puta iz ovog rješenja za prvu i drugu godinu. Svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta plaća se u roku od osam dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena. Točkom VIII. izreke rješenja obvezuje se Grad Novalja omogućiti ostvarivanje prava puta na nekretninama iz ovog rješenja.

Tužitelj je protiv navedenog dopunskog rješenja podnio tužbu iz svih zakonom propisanih razloga. U tužbi u bitnom iznosi kronologiju cjelokupnog postupka i tužbene razloge te posebno napominje da je donošenjem prvotnog rješenja tuženika koje je doneseno na temelju zahtjeva Grada Novalje od 17. srpnja 2015. riješeno o pravima i obvezama tužitelja i Grada Novalje, kao strankama u tom konkretnom upravnom postupku čime je upravni postupak pred tuženikom okončan. Da bi upravno tijelo imalo osnove donijeti dopunsko rješenje u istom upravnom postupku, nužan preduvjet je, a sukladno članku 100. stavku 2. Zakona o općem upravnom postupku da nadležno tijelo nije riješilo sva pitanja koja su predmet postupka. Pobijanim dopunskim rješenjem tuženik rješava o pravima i obvezama tužitelja i Grada Novalje u odnosu na nekretnine za koje je Grad, tek po podnošenju novog zahtjeva od 2. studenoga 2020. dostavio dokaz o vlasništvu odnosno pravu upravljanja i to potvrde Ličko-senjske županije, Grada Novalje od 28. rujna 2020. dakle jednu godinu i šest mjeseci nakon donošenja prvotnog rješenja. Grad dokaz o vlasničkopravnom statusu predmetnih nekretnina nije dostavio u upravnom postupku koji je prethodio donošenju prvotnog rješenja. Isti sukladno Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta nije bio predmet tog postupka, slijedom čega ne mogu biti niti predmetom dopunskog rješenja, već se u odnosu na njih mora voditi zaseban upravni postupak. Niti u prvotnom rješenju, a niti u dopunskom rješenju nije naveden razlog zbog kojeg Grad predmetne potvrde izdane 28. rujna 2020. nije izdao i dostavio već za vrijeme provedbe upravnog postupka koji je prethodio donošenju prvotnog rješenja. Stoga smatra da je tuženik proizvoljno odlučio da se u konkretnom slučaju radi o dopunskom rješenju čime je postupio protivno načelu zakonitosti sadržanog u odredbi članka 5. Zakona o općem upravnom postupku i protivno odredbi članka 40. stavka 2. istog Zakona. Donošenjem dopunskog rješenja suprotno pravilima Zakona o općem upravnom postupku i Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta tuženik Gradu Novalji neosnovano priznaje pravo na naknadu za pravo puta za period u kojem ne postoji tužiteljeva obveza

plaćanja naknade. Upućuje na odredbu članka 5. stavka 4. Pravilnika koji propisuje da tuženik utvrđuje godišnju naknadu za pravo puta za razdoblje od zaprimanja zahtjeva podnositelja. Da je tuženik postupao sukladno mjerodavnim propisima kao dan početka naplate naknade za pravo puta koje su predmet zahtjeva Grada Novalje od dana 2. studenoga 2020. morao je utvrditi isključivo danom zaprimanja tog zahtjeva dakle 2. studenoga 2020. Ističe kako se naknada za pravo puta plaća isključivo vlasniku odnosno upravitelju nekretnina koji može dokazati svoje pravo vlasništva odnosno upravljanja te upućuje na odredbe članka 28. stavka 4. i 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama. Ističe da u razdobljima koja prethode izdavanju potvrde ili odluke podnositelj zahtjeva nije imao dokaz o vlasništvu jer bi u tom slučaju iste dokaze već priložio u postupku koji je prethodio donošenju prvotnog rješenja. Predlaže da Sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi osporeno dopunsko rješenje te da mu naknadi troškove upravnog spora. Smatrajući da bi mu izvršenjem osporenog rješenja tuženika nastala šteta predlaže da Sud donese rješenje o odgodnom učinku tužbe.

Tuženik u odgovoru na tužbu razloge tužbe smatra neosnovanim jer se pri donošenju rješenja držao stavova suda iznesenih u presudama (primjerice UsII-188/19, UsII-387/19 i UsII-302/19) u kojima je u usporedivim predmetima odbijen tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje dopunskih rješenja tuženika. Navodi da je prvotnim rješenjem tužitelj utvrđen infrastrukturnim operatorom, količina EKI (temeljem Elaborata o pravu puta broj: 175/17 izrađenom od strane tužitelja) i naknada za pravo puta u odnosu na one nekretnine za koje je temeljem dostavljenih dokaza utvrđeno da su u vlasništvu Grada te datum od kojeg teče obveza plaćanja naknade, a ostale nekretnine obuhvaćene tim istim Elaboratom, a za koje Grad nije dostavio dokaz o vlasništvu nisu riješene prvobitnim rješenjem. Kako je Grad naknadno dostavio dodatne dokaze o izvanknjižnom vlasništvu nekretnina koje se odnose na istu upravnu stvar i obuhvaćene su prvobitnim zahtjevom Grada od 17. srpnja 2015. i Elaboratom o pravu puta broj: 175/17 tuženik je prihvatio dodatne dokaze i pozivajući se na odredbu članka 100. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku nadopunio prvobitno rješenje. Dakle, nije točna tvrdnja tužitelja da je 2. studenoga 2020. Grad podnio novi zahtjev. Tvrdnja tužitelja da je donošenjem prvobitnog rješenja okončan postupak pred tuženikom bila bi točna samo uz uvjet da je tuženik prvobitnim rješenjem odbio zahtjev Grada u odnosu na nekretnine obuhvaćene zahtjevom od 17. srpnja 2015. za koje Grad tijekom postupka nije dostavio dokaz o vlasništvu. Kako navedene nekretnine nisu riješene prvobitnim rješenjem, opravdano je doneseno osporeno rješenje. Neosnovano tužitelj upire na odredbu članka 5. stavka 2. Pravilnika jer se i prema pravnom shvaćanju Suda izraženom u presudi poslovni broj: UsII-284/18 urednost zahtjeva treba cijeliti u odnosu na propise mjerodavne za konkretan slučaj no to nužno ne znači da uz zahtjev moraju biti priloženi svi dokazi potrebni za rješavanje upravne stvari, nego je daljnje dokaze moguće pribaviti u tijeku upravnog postupka. U svezi s tim Sud je uputio na odredbu članka 47. stavak 2., 3. i 4. Zakona o općem upravnom postupku. Dakle, u prethodnom postupku je utvrđeno da je tužitelj infrastrukturni operator na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe, identificirane su nekretnine na kojima se nalazi EKI tužitelja, (Elaborat o pravu puta br. 175/17) utvrđena je količina i vrsta EKI (temeljem Elaborata broj 175/17) utvrđen je datum početka obveze plaćanja naknade za pravo puta, te visina naknade sukladno dokazima o vlasništvu dostavljenim tijekom postupka. Stoga povodom naknadno dostavljenih dokaza o vlasništvu nije bilo svrsishodno voditi novi postupak i iznova utvrđivati iste činjenice jer je nesporno da tužiteljeva EKI (uključujući i ona koja je obuhvaćena dopunskim rješenjem) cijelo vrijeme stoji na nekretninama Grada te ju je tužitelj koristio. Nadalje, smatra neosnovanim i prigovor tužitelja kako je tuženik pogrešno utvrdio datum početka obveze plaćanja naknade za pravo puta u osporenom rješenju, jer je naknadu za pravo puta trebalo definirati najranije od dana izdavanja potvrde/odluke nadležnih

tijela temeljem kojih se dokazuje vlasničkopravni status. Ističe da je sud u nizu presuda iz ove materije potvrdio stav tuženika da je vlasništvo na nekretninama koje su nerazvrstane ceste stečeno temeljem zakona, a ne temeljem potvrda koje su deklaratornog karaktera slijedom čega datum na potvrdi nije od utjecaja na utvrđivanje datuma od kojeg teče obveza plaćanja naknade za pravo puta jer su se nerazvrstane ceste na dan stupanja na snagu Zakona o cestama (Narodne novine, broj 84/11.) koristile za promet vozilima i svatko ih može slobodno koristiti na način i pod uvjetima određenim Zakonom o cestama pa su od dana stupanja na snagu Zakona o cestama neovisno o postojanju upisa vlasništva javno dobro u općoj uporabi u vlasništvu Grada. Predlaže da se odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan, te se protivi odgodi izvršenja osporenog rješenja.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu u bitnom navodi da rješenjem iz 2019. godine koje je pravomoćno 26. ožujka 2019. nisu riješena sva pitanja koja su bila predmet upravnog postupka pokrenutog zahtjevom Grada Novalje od 17. srpnja 2015., budući da tužitelj nije utvrđen infrastrukturnim operatorom za sve vrste (ukupnu količinu) EKI koju je izgradio na nekretninama u vlasništvu Grada Novalje niti je utvrđeno njegovo pravo puta u odnosu na sve nekretnine kao ni pravo na naknadu za pravo puta. Stoga je bilo nužno osporenim rješenjem riješiti o onome što nije bilo obuhvaćeno rješenjem od 12. ožujka 2019. Napominje da je tužitelj na nekretninama u vlasništvu Grada Novalja na kojima je on izgradio elektroničku komunikacijsku infrastrukturu korištenjem ove infrastrukture bez sudskog spora u razdoblju više od tri godine stekao pravo puta pa se zaključuje da je tužitelj na tim nekretninama pravo puta stekao u tom prethodnom razdoblju prije 15. srpnja 2015., odnosno prije 26. veljače 2019. Poziva se i na sadržaj Elaborata za pravo puta broj: 175/17 koji dokazuje da tužitelj koristi EKI na području Grada Novalje prema popisu z.k. čestica iz Elaborata za pravo puta preko tri godine bez sudskog spora s upraviteljem općeg dobra odnosno vlasnikom nekretnina. Smatra da je dokazano da je predmetna EKI izgrađena i prije pokretanja postupka odnosno datuma od kojeg je tužitelju određeno plaćanje naknade za pravo puta. Upućuje na odredbu članka 28. stavak 1. podstavak 2. Zakona o elektroničkim komunikacijama te zaključuje da je tužitelj stekao pravo puta u prethodnom razdoblju slijedom čega je obvezan plaćati naknadu za to pravo. Navodi kako smatra neosnovanim tužiteljev prijedlog za određivanje odgovodnog učinka tužbe, ističući da utvrđenjem obveze plaćanja naknade za pravo puta u konkretnom slučaju tužitelju nije nastala šteta jer je tužitelj u razdoblju od 26. veljače 2019. koristio nekretnine zainteresirane osobe i stjecao dobit na tržištu elektroničkih komunikacijskih usluga, a nije plaćao naknadu. Time je šteta nastala zainteresiranoj osobi, a ne tužitelju. Predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva i prijedloga za odgovodni učinak tužbe te traži naknadu troškova spora.

Sukladno članku 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS) odgovor na tužbu dostavljen je tužitelju.

U očitovanju o tuženikom odgovoru na tužbu tužitelj u bitnom navodi da praksa na koju se tuženik poziva nije relevantna u konkretnoj upravnoj stvari jer je riječ o presudama donesenim u činjenično i pravno različitim pravnim stvarima. Smatra da tuženik nije ovlašten neograničeno dugo voditi postupak i konstantno donositi dopunska rješenja sve dok Grad ne dostavi dokaze o vlasništvu svih nekretnina. Ukoliko Grad u prvotnom postupku nije utvrdio da je vlasnik nekretnina koje su bile predmet utvrđenja prava puta i naknade za pravo puta u pobijanom dopunskom rješenju (a nije) tada tuženik o navedenih zahtjevima nije niti mogao odlučivati. Stoga je zahtjev Grada od 2. studenoga 2020. trebalo smatrati novim zahtjevom. Poziva se na presudu ovog Suda, poslovni broj: Usž-3773/17 od 11. srpnja 2018. koja se referira na donošenje dopunskog rješenja.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Osporeno dopunsko rješenje tuženika doneseno je pozivom na odredbu članka 12. stavka 1. točke 11., članka 28. stavka 6. i članka 29. stavka 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17., dalje: ZEK), te članka 100. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09., dalje: ZUP), povodom zahtjeva zainteresirane osobe od 2. studenoga 2020., za donošenje dopunskog rješenja kojim se utvrđuje infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu koja je izgrađena na nekretninama u vlasništvu Grada i visina naknade za pravo puta i to na nerazvrstanim cestama i pomorskom dobru, koje nekretnine nisu obuhvaćene ranijim rješenjem. Uz podnesak od 2. studenoga 2020., zainteresirana osoba je dostavila i potvrde nadležnih tijela kojim dokazuje pravo vlasništva na nekretninama odnosno činjenicu da je upravitelj pomorskog dobra, obuhvaćenih zahtjevom od 17. srpnja 2015. u odnosu na koje nije doneseno rješenje.

Prema odredbi članka 12. stavka 1. točke 11. ZEK-a, propisana je nadležnost tuženika za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Odredbom članka 29. stavka 1. ZEK-a, propisano je da se za pravo puta na općem dobru i na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ovoga Zakona, plaća naknada za pravo puta iz članka 28., a izračun i visina naknade te način plaćanja naknade propisuje se pravilnikom kojeg donosi Vijeće Agencije, pri čemu visina naknade mora predstavljati pravičan razmjer između prava vlasnika nekretnina i interesa operatora elektroničkih komunikacijskih usluga te javnog interesa za razvoj tržišta elektroničkih komunikacija. Stavkom 2. istog članka Zakona, propisano je da naknada za opće dobro i nekretnine u vlasništvu Republike Hrvatske te jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave plaća se godišnje po četvornom metru zemljišta koje se upotrebljava za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu iz članka 27. stavka 5. ovog Zakona, a utvrđuje se pojedinačno za pojedinu vrstu nekretnina ili za opće dobro, na cijelom području Republike Hrvatske.

Među strankama je sporno je li zahtjev zainteresirane osobe od 2. studenoga 2020., novi zahtjev (neovisan o zahtjevu od 17. srpnja 2015.) o kojem je trebalo odlučiti rješenjem kojim se odlučuje o (novoj) upravnoj stvari ili je riječ o zahtjevu za donošenje dopunskog rješenja o kojem je bilo dopušteno odlučiti dopunskim rješenjem kao što je učinio tuženik.

Ocjenjajući osnovanost tužbenog zahtjeva Sud polazi od činjenice da se zahtjev zainteresirane osobe od 17. srpnja 2015., odnosio na sve nekretnine na kojima je izgrađena EKI tužitelja na području Grada Novalje te da su te nekretnine specificirane Elaboratom o pravu puta EKI broj 175/17 izrađenom od strane tužitelja. Kako dokazima koji su dostavljeni tuženiku nije bilo dokazano pravo vlasništvo zainteresirane osobe na svim nekretninama koje su obuhvaćene predmetnim Elaboratom tuženik je postupajući po presudi ovog Suda poslovni broj: UsII-10/18 od 12. rujna 2018. donio rješenje klasa: UP/I-344-03/15-11/355, urbroj: 376-10-19-25 od 12. ožujka 2019. u odnosu na nekretnine za koje je u vrijeme njegovog donošenja dokazano vlasništvo zainteresirane osobe te odredio godišnju naknadu za pravo puta od 26. veljače 2019. (datum prestanka ugovora o služnosti). Nakon što je zainteresirana osoba dostavila dokaze o svom vlasništvu na ostalim nekretninama odnosno dokaze da je upravitelj pomorskog dobra, a koje nekretnine su obuhvaćene kako zahtjevom od 17. srpnja 2015. tako i Elaboratom o pravu puta kojeg je tužitelj dostavio u tom postupku, to je tužitelj donio ovdje osporeno dopunsko rješenje od 13. studenoga 2020., kojim je odlučio o preostalim nekretninama u odnosu na koje je prvotni zahtjev ostao neriješen. Slijedom navedenog, Sud ne prihvaća tužiteljevu tvrdnju da je podnesak zainteresirane osobe od 2. studenoga 2020., novi zahtjev o kojem nije bilo dopušteno odlučiti dopunskim rješenjem budući da je zainteresirana osoba dostavila dodatne dokaze o vlasništvu nekretnina koje se

odnose na istu upravnu stvar i obuhvaćene su prvobitnim zahtjevom i Elaboratom za pravo puta EKI broj 175/17. Bitno je naglasiti da je opseg odnosno sadržaj zahtjeva od 17. srpnja 2015., određen samim tim zahtjevom, ali i podacima o nekretninama u vezi s kojim je podnesen prvi (i jedini) zahtjev utvrđenima na temelju dokumentacije koju je tuženiku dostavio tužitelj.

Stoga Sud ocjenjuje da su u konkretnom slučaju bile ispunjene procesne pretpostavke za donošenje dopunskog rješenja, zbog čega dopunsko rješenje tuženika nije moguće ocijeniti nezakonitim.

Nadalje, valja istaknuti da se osporeno dopunsko rješenje odnosi na nekretnine na kojima je zainteresirana osoba stekla pravo vlasništva ex lege. Potvrde nadležnih tijela kojima se potvrđuje stečeno pravo vlasništva na tim nekretninama ne konstituiraju, već samo deklariraju pravo vlasništva zainteresirane osobe stečeno po samom zakonu u trenutku ispunjenja zakonom propisanih pretpostavki. Stoga nije osnovana tužiteljeva tvrdnja da bi datum izdavanja takve potvrde bio odlučan u konkretnoj upravnoj stvari.

U odnosu na tužiteljevo pozivanje na odredbu članka 40. stavka 2. ZUP-a, prema kojoj se postupak koji se pokreće na zahtjev stranke smatra pokrenutim u trenutku predaje urednog zahtjeva stranke javnopravnom tijelu, valja ponoviti stajalište ovog Suda izraženo u presudi, poslovni broj UsII-284/18 od 24. listopada 2018., da se urednost zahtjeva procjenjuje u odnosu na propise mjerodavne u konkretnom slučaju, što nužno ne znači da uz zahtjev moraju biti priloženi svi dokazi potrebni za rješavanje ove upravne stvari, već je daljnje dokaze moguće pribaviti i u tijeku upravnog postupka.

Pozivanje tužitelja na raniju praksu ovog Suda nije od utjecaja na odlučivanje u ovom predmetu jer je riječ o činjenično i pravno različitim predmetima.

Slijedom navedenog, valjalo je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u točki I. izreke presude.

S obzirom da tužitelj nije uspio u predmetnom upravnom sporu istome ne pripada pravo na naknadu troškova upravnog spora sukladno odredbi članka 79. stavka 4. istog Zakona, kako je to odlučeno točkom II. izreke presude.

Zainteresiranoj osobi priznat je (točka III. izreke) zatraženi trošak sastava odgovora na tužbu po opunomoćeniku uvećan za PDV u ukupnom iznosu od 3.125,00 kn, na temelju Tbr. 23.1., Tbr. 42. i Tbr. 50. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj 142/12., 103/14., 114/14. i 107/15.).

Odluka o objavi presude (točka IV. izreke) donesena je na temelju odredbe članka 14. stavka 8. ZEK-a.

Navodi vezani za odgovorni učinak tužbe nisu pravno odlučni budući je spor meritorno riješen.

U Zagrebu 26. ožujka 2021.

Predsjednica vijeća
Marina Kosović Marković, v.r.

Za točnost otppravka – ovlaštenu službenik

Tanja Nemčić

